A°. 1840. DONDERDAG DEN 27sten FEBRUARIJ. N°. 17.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

NOTIFICATIE
van den 22 Februarij 1840.

Houdende intrekking der premien op den invoer van Tigchels, Pannen en Dakleyen, bij Publicatie van 5 | 7 October 1837 uitgeloofd.

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Nademaal de premien, bij Publicatie van 5 | 7 October 1837 (Gouvernements-blad No. 7) uitgeloofd voor den aanvoer van Tigchels, Pannen en Leijen bevonden zijn niet in allen deele aan de verwachting te beantwoorden, en bij art. 9 dier Publicatie is bepaald, dat bij eventuele intrekking dier premien, daarvan *zes* maanden te voren aankondiging zoude gedaan worden.

ZOO IS HET, dat Wij den Kolonialen Raad gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, zoo als Wij goedvinden en verstaan bij deze, aan te kondigen, dat na *den eersten September dezes Jaars*, geene zoodanige premien meer van Gouvernements wege zullen uitbetaald worden, hebbende het Gouvernement zoowel door eenen ruimen termijn te stellen voor het verdekken der Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* met onbrandbare stoffen. als door de bovenbedoelde, thans ingetrokken wordende premien, van deszelfs zijde al datgene gedaan, wat de veiligheid der Stad in het algemeen belang eenigzins gedoogde; en wordende de eigenaren van- en belanghebbenden in Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo*, andermaal gewaarschouwd, tot naleving der heilzame verordening van het voormalige Gemeente Bestuur, vervat in deszelfs Publicatie van 27 | 28 September 1832; daar, bij expiratie van den gestelden termijn voor het verdekken der Gebouwen met onbrandbare stoffen, met *ultimo* September 1842, de nalatigen aan zich zelven te wijten zullen hebben, dat de Wet ten strengsten op hen van toepassing worde gemaakt.

En op dat niemand hiervan onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd en in het Gouvernemens-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo* den 22sten Februarij des Jaars 1840, het *zeven-en-twintigste* van Zijner Majesteits Regering.

J. C. RIJK.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 24 Februarij daaraanvolgende.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 26 Februarij 1840.*

(9328) Alzoo JOHN GARDNER in kwaliteit als Gemagtigde van JAMES BALFOUR, Eigenaar van de Suiker-plantaadje *Waterloo* en van de Katoen plantaadje *Forgue*, beide gelegen in het Neder-district NICKERIE, zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek, om de Slavenmagt van de Plantaadje *Forgue* af- en op den naam van de Plantaadje *Waterloo* te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal, zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 25 Februarij 1840.

Door Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht Gouverneur Generaal, is, ten gevolge van het vertrek met verlof naar *Curaçao* van den 1sten Luitenant J. F. CASSA, bij Gouvernements-Order van den 24sten dezer, No. 52, aan denzelve verleend *eervol* ontslag uit zijne betrekking van Lid in het Militair Geregtshof, en tot Lid in hetzelve Hof. voor het nog overig gedeelte van het jaar 1840 benoemd, den 2de Luitenant C. JANSE, van het 1ste Bataillon Veld-Artillerie.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 10den dezer, op 's Lands Etablissement van Houtvellingen, aan de rivier *Coppename*: het Schip *de Zwaan*, Kapt. C J. van Driesten, bestemd naar Rotterdam; geladen met 180 stukken Balken, Kromhouten en Sporen, diverse Houtsoorten, als: *Ananra*, *Ceder*, *Bolletrie*, *Cabbes*, *Groenhart*, *Krapa*, *Locus*, *Peto* en *Purperhart*, te zamen metende 6,240 kubiek voeten.

*** In de *Bostonsche* Prijs-Courant van Zaturdag den 16den November 1839, staat de MELASSIE genoteerd, als:

Hav. en Ma. tart.	22 a 23 Cts.	*Amer. Centen, waarvan 1 ; 2¼ van onze Centen uitmaakt.*
do. Zoet	21 a 25 »	
Trinidad	27 a 31 »	
Surinaamsche . .	24 a 27 »	

ADVERTISSEMENTEN.

Particuliere West-Indische Bank.

PARAMARIBO, *den 26 Februarij 1840.*

De Secretaris der Particuliere West-Indische Bank brengt ter kennis van belanghebbenden, dat de Commissaris der Bank, op *HEDEN*, ten locale der Bank, van des morgens ten *acht*, tot des namiddags *twee* ure, vaceren zal tot het overnemen der gelden, waarvoor naar aanleiding der dezerzijdsche Advertentie van den 1sten dezer maand, WISSELBRIEVEN zullen worden afgegeven.

De Secretaris voornoemd,
N. G. VLIER.

(9340) Alle degenen die iets te vorderen hebben van wijlen de Heer P. D. BENNERNAGEL, worden verzocht, *onverwijld* hunne pretentien in te leveren, ten einde betaling te erlangen; zoo als ook allen die aan den Boedel verschuldigd zijn, aangemaand worden ten spoedigsten te komen voldoen, zullende de nalatigen, anders zonder onderscheid des persoons, in regten worden vervolgd.

Paramaribo den 25 Februarij 1840.

J. J. BENNERNAGEL qq.
D. S. VON KÖNIGSLÖW qq.

J. J. BENNERNAGEL,

(9339) De *AFFAIRE* in IJZER- en KOPERWAREN hebbende overgenomen en dezelve op dezelfde voet als wijlen zijnen Vader, den Heer P. D. BENNERNAGEL, zullende voortzetten;

BIEDT TE KOOP:

Diverse soorten *IJZER- en KOPERWERK, SPIJKERS, ZINK, GEEL-* en *ROOD KOPERBLADEN, BRANDSTAVEN, SLIJPSTEENEN, VERFWAREN, TOUWWERK* en vele andere *GOEDEREN.*

Paramaribo den 25 Februarij 1840.

(8263) De ondergeteekende vertrekt, en verwittigd tevens allen, die hunne verschuldigde bij hem nog niet aangezuiverd hebben, dat hunne Rekeningen in de maand Maart e. k. ter *dagvaarding* worden overgegeven.

Paramaribo den 27 Februarij 1840.

B. H. KLOSTERMAN.

(9337) D. JUDA vertrekt.

(9338) De minderjarige WILHELMINA FREDERICA VAN THOL vertrekt.

Mengelwerk.

HET IS ALS EENE VLAG OP EENE MODDERSCHUIT.

(Vervolg en slot van No. 16.)

2.

Een tweede voorbeeld van den zelfden aard zag ik een tijdlang geleden in de woning van eenen welgezeten burgerman, die een mooi stuivertje had, want zijne vrouw zat er warmpjes in, en hij had in den goeden dag zijner jeugd steeds met gunstigen wind gewerkt. Hunne huisselijke rigting was altijd zeer eenvoudig, zonder de minste zucht tot pronk of tooi geweest. Men zag het aan alles, dat de meubelen hier niet tot *sieradiën*, maar tot *gebruik* bestemd waren.

Zoo gebeurde het echter eens op eenen winteravond dat zij gezamenlijk bij het vuur zaten, en een togtwind de gewone keukenlamp op en neder deed gaan, toen zeide een vriend: »Ei,

lieve buurman, het verwondert mij zeer, dat gij u geene engelsche lamp aanschaft, gij zoudt er zeer goed licht, en nimmer eenigen last van togt van hebben."

Na eenige redekaveling was de zaak in orde en den volgenden avond stond de engelsche lamp en met haar de vlag in huis, die het alles dat anders volkomen naar genoegen was, an een zeer modderschuitachtig aanzien gaf.

Er moest een lampekleedje onder. De tafel zelve rond en ruw moest een uittrektafel worden. Deze was naauwelijks daar of men zag dat de stoelen haveloos er uitzagen; ook dit werd verbeterd. Doch vrouwlief begreep teregt dat eene steenen vloer niet goed was voor zulke kostbare meubelen. Men plaatste eene planken vloer; toen deze er was, kon men niet meer op eenen open haard stoken; toevallig komt er juist een mooije Dordsche haard te koop. Men koopt haar- doch wat gebeurt en nu? Vrouwlief begrijpt dat het wel zonde zijn om die mooije kamer dagelijks niet te gebruiken, bijzonder om de moeite van het glimmende staal aan den Dordschen haard, ook kon men op denzelven niet kooken, men gaat dan een ander vertrek bewonen doch de engelsche lamp [Vaders liefhebber] gaat mede. Nu is hier alles nog meer ouderwets en halfsleet; vrouwlief ziet dit met een angstige zucht, zij denkt aan de vlag op de modderschuit, en in plaats dezelve af te rukken, begint zij ook hier te hervormen. Nu wordt het ook hier binnen weinige weken, te mooi, want alles werd vernieuwd; thans gaat men naar de achterkeuken. Men moet dat keurige huis ontzien! Jaar en dag gaan om, en de goede huisman is zoo van het een op het ander gekomen, en na alles hervormd te hebben is hij thans een heer geworden. De manskleeding is geheel veranderd, gij ziet hem in het zwart met eenen zijden hoed zijne woning in rijden, de kinderen in mousseline de laine gekleed. Nu krijgt gij er ook een glas wijn, eetst uit ouderwetsche ronde dikke glazen, nu ook al uit fijn geslepen romers.

Men gaat met reuzenschreden vooruit. De dochters zeggen maar; »dat doet men niet," en de zoons: »dit is de laatste smaak" en beide deze spreuken zijn stale huiswetten ge worden. De modderschuit is geheel onttakeld. Het jagt is volmaakt in order. Maar o! hij die als huisman gelukkig leefde, leeft nu met duizende zorgen, terwijl hij heer is. Arme man! eerlang zie ik u nog dat schoone huis verlaten, en als gij dan door uwe schuldeischers uitgeschud, niets meer hebt, als misschien die eene engelsche lamp, zeg dan vrij: dat stuk heeft mij tot een bedorven man gemaakt, dat was de vlag die mij van huis en hof, van geld en goed afhielp, en terwijl alles in de kaars gevlogen is heb ik, niets meer, om deze mijne lamp de laatste relequi mijner vroegere grootheid, te vullen. Och zij brandt niet meer, en kan zeggen dat ik rein uitgebrand ben, en als ook dit stuk voor een laatste stuk brood naar de bank van leening gewandeld is, zal ik spreken moeten: *vlag en modderschuit, beide zijn te grond gegaan omdat wij dwaas genoeg waren de modderschuit, naar de vlag op te tooijen, en geen krachts genoeg hadden de vlag die ons ten ondergang bragt, af te rukken.*

3.

Leeringen wekken, voorbeelden trekken, zeide de zeeuwsche pachter en daarom is het te meer zaak, dat ik nog een enkele exempeltje aanhaal ter waarschuwing van zoo vele menschen, die slechts blindelings den eersten smaak in alles volgen, en nooit het overschoone spreekwoord: »het zoude als eene vlag op eene modderschuit zijn," ter hunner leering met zich mede voeren. Onze vaderen toch waren zoo dwaas nog niet, toen zij het groote gebrek aan wijze eenparigheid hunner kinderen ziende, aan de nog grootere zucht verbonden, om telkens meer te schitteren, dat zij een spreekwoord bedachten, hetwelk de dwaasheid der opgenomene taak zoo kernachtig als immer mogelijk uitdrukte; hetwelk voorts eene hoogstvinnige bespotting van de dwaasheid der zoo gezinde wereld uitdrukt; hetwelk nog daarenboven de scherpste geeselroede tot op den huidigen dag gebleven is, voor elken sterveling om zich te hoeden voor de jammerlijke bespotting waaraan zich iemand blootstelt, die die dingen doet die boven zijnen staat zijn.

De kinderen echter met de gewone dwaasheid, om juist het tegendeel te doen van hetgeen er geschieden moest, in plaats van de vlag weg te rukken die de modderschuit, als modderschuit in het oog doet vallen, ja die wezenlijk de beste schuit tot eene modderschuit maakt, omdat zij, te schitterend zijnde, het eenvoudige nog meer verlaagt, de armoede nog meer in het licht doet schieten, de naaktheid niet bedekt, maar ontbloot; ja zelfs alles wat te voren ordelijk was, nu onordelijk, alles wat te voren rein, nu morsig maakt — in plaats van haar te verbranden en zonder uitgestoken vlag stil hunnen gang te gaan; de kinderen — dwaas als de muggen die slechts in den zonnenschijn dansen, zonder bedachtzaam als mieren en beijen te zorgen; ligtzinnig als het nacht-vlindertje dat in de kaars vliegt, ijdel als een paauw, die, zijne staart uitspannende, zijne pooten nog meer in het licht doet vallen; zorgeloos als een vuurlander die een' houtstapel ontsteekt om zich te verwarmen, en ongedachtig blijft dat de koude te nijpender zal zijn als zijn voorraad wijkt; de kinderen leggen have en goed; gereedde en ongereedde penningen ten koste, om de eenmaal uitgestokene vlag met eere staande te houden en geheel tegen den zin hunner voorvaderen, werken zij dag en nacht aan de modderschuit om haar zoo veel mogelijk te versieren; zich zelven reddeloos ongelukkig makende, alleen om het gebroken evenwigt te herstellen.

Zie hier hoe het volgende merkwaardige voorbeeld zulks bevestigt. Het betreft niet zoo als het voorgaande het innerlijke van een huis, maar wel het uitwendige, en vooral de thans overheerschende bouwlust. Ik had namelijk een verre neef: hij bewoonde een geschikt klein huis; ouderwetsch ingerigt, voldeed het geheel aan de behoefte, zelfs waren er eene menigte gemakken in, die men in de nieuwerwetsche woningen, dewijl zij slechts ligt en digt gebouwd zijn, niet aantreft. Overal was nog weder een uitstekje, en daarboven een klein zolder-vertrekje aangebouwd, en ofschoon het zeer onregelmatig ingerigt was, zoo formeerde het echter gaaschelijk geen ongevallig geheel. Men voelde zich er zoo te huis, men zag dat het van vader op zoon met wijsheid was overgegaan telkens iets nieuws er bijvoegende, dat tot het geheel in eene zeer goede evenredigheid stond. Daar begrijpt neef, echter, dat hij voor de gewone kleine ruiten, groote nieuwmodische glazen moet hebben. Hij neemt van het grootste soort, zes ruiten, twee aan twee boven elkander, voor het kleine kozijn kwam nu een groot kozijn, en ziet wat gebeurd er? Het was plotselijk en als in een tooverslag, dat neef ontevreden met zijne gansche woning werd. Dat groote venster maakte zijn woonvertrek zoo klein, dat heldere licht deed al die hoeken in hetzelve zoo zeer in het oog vallen, dat hij er zich geheel onbehagelijk in begon te gevoelen. Men begon nu binnen in huis te breken, hier moest een muur weg. Maar men bedacht niet dat er boven eene andere muur op rustte. Het huis begon te scheuren. Het gebouw werd wrak. Neef werd hoe langer hoe meer verdrietig over zijne oude woning. Nu moesten er in de andere vertrekken ook even groote ramen; want anders was het eene raam, immers eene vlag op eene modderschuit! Ieder volgend kleinder vertrek werd nog kleiner en ongeschikter door het reusachtige raam. Men moest wederom afbreken, hetgeen het vorig jaar opgebouwd was, de buitenmuur moest uitgezet worden. Het geheele dak stond nu inproportioneel, men hief hetzelve omhoog, daar moesten nu ook kamers komen. Men plaatste nieuwe muren op zolder, men groef de grondvesten aan de andere zijden op en ziet wat gebeurt er! .... daar komt de negen en twintigste November! Het groote dak raakt aan het waggelen, de nieuwe muren scheuren van de oude; de wind verheft zich en breekt de kolossale ruiten, de pannen vliegen weg, en het huis wordt zoo vreeslijk gehavend, dat het als een gestrand schip, ontakkeld moest worden. Neef had reeds zoo veel geld verknoeid met het vertimmeren dat hij een geheel nieuw huis er voor had kunnen opzetten. Nu moest hij er nog eenmaal toe overgaan. De bouwlust was ontwaakt. Groote glazen, groote kozijnen, groote vertrekken; in één woord alles grootsch. En wat was nu het eind! Toen het huis er stond kon Neef het niet eens bewonen! Hij was rein uitgetimmerd. De vlag had zijn huis tot een modderschuit gemaakt, onderwijl hij de modderschuit naar de vlag wil opsieren, raakt het oude gebouw aan het wankelen, het wordt in zijne grondvesten door den stormwind geteisterd. De vlag helpt hem aan een nieuw huis— en het nieuwe huis aan lagen wal— zoodat de goede man die eenmaal rijk en wel gezeten was voor zijnen stand, nu arm en berooid staat, gedurig gedachtig aan het eerste nieuwe raam dat de grond was van zijn gansch ongeluk.

ONDERAARDSCH BOSCH.

In de Engelsche bladen werd onlangs het volgende vermeld:

»Bij South-Stocklon heeft men een groot onderaardsch bosch ontdekt, bijna geheel uit eiken van eenen verbazenden omvang en grootte bestaande. De boomen komen dikwijls gedeeltelijk boven den grond te voorschijn, namelijk wanneer de wind en het water den lossen grond medevoeren. Door de bewoners der omstreek worden dezelve dan uitgegraven en aan de schrijnwerkers verkocht, die het hout voor fijn werk gebruiken. Het gezegde bosch moet ten minste eene oppervlakte van honderd Engelsche quadraat-mijlen bedekt hebben; de boomen zijn op eenige voeten van hunne wortelen afgebroken en liggen alle in dezelfde rigting. Wanneer een boer zulk een boom uitgraaft, schijnt dezelve geheel verrot, maar zoodra het hout aan de lucht blootgesteld is geweest, wordt het zeer hard, zoodat men hetzelve met geen werktuigen bearbeiden kan, daarentegen splijt het zeer ligt en zoo regt, alsof het met de zaag doorgezaagd was. Welk eene groote de boomen hebben, kan men daaruit opmaken, dat men er uit den grond heeft opgegraven die 1410 kubiek voeten meten. Over den val of de overslepping van dit bosch wordt zelfs door de overlevering niets gezegd; intusschen is het hoogstmerkwaardig, dat er onmiskenbare sporen zijn ontdekt, dat de hand van den mensch vroeger in dit bosch werkzaam geweest is.

Bezwaarlijk valt het te gelooven, dat nog in den tegenwoordigen tijd, de Duitschers zich meer met de Hollanders hebben in aanraking gesteld en hen beter moesten hebben leeren kennen, in dagbladen sprookjes op gedischt worden, betreffende onze zeden, gewoonten en levenswijze, waarmede men buitenlands vroeger behagen vond, zich ten onzen koste te verlustigen. Zoo vonden wij dezer dagen in een allezins achtenswaardig dagblad (de *Fr. O. P. A. Z.*) onder meer andere fraaijigheden vermeld, dat aan de vreemdelingen, in Amsterdam, een huis vertoond wordt, waarvan de eigenaar eene kamer met spaansche dollars heeft doen bevloeren. Voorts wordt in Arnhem een huis aangewezen, waarvan, de stoep met zilveren platen is geplaveid, en met palen en kettingen van hetzelfde edele metaal is omringd. Op deze wijze poogd men nog de Hollanders belagchelijk voor te stellen; jammer, dat die courantier er niet de fraaije anecdote bij gevoegd heeft, welke wij ons herinneren in een Duitsch werk gelezen te hebben, dat de Heer H. te Amsterdam zijnen stal met zilveren lantierpalen en dito kettingen had doen inrigten, en zijne paarden, 50 in getal, met gouden hoefijzers had doen beslaan.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.